

El lladre bo

Vindré a casa vostra una nit,

una nit que serà molt freda

a la teva, i la teva i la teva: a la de tots vosaltres, que em coneixeu

però que mai no m'heu vist la faç.

Apareixeré disfressat, com un lladre: deixaré les botes a fora

i entraré en silenci, descalç.

Sóc famós: sabeu que vindré

i cada dia anireu a dormir,

amb el neguit a flor de pell.

Fins que arribarà l'hora en què us visitaré.

Primer, em quedaré a fora:

i els més savis de la casa

ensumareu la meva presència. I discutireu amb els altres:

us negareu a anar al llit: voldreu esperar-me desperts, preparats per quan jo

entri dins.

Però els altres us diran bona nit i nerviosos, fareu cap al llit:

donareu voltes i, en el silenci, us semblarà sentir un cruixit

imaginareu ombres i, tement que us vegi, amagareu el cap sota el coixí

maleint-vos per no estar adormits.

Jo encara seré fora, pacient, esperant el meu moment.

Finalment, quan la son us venci, agafaré el meu sac i, amb compte,
m'esmunyiré a casa vostra, somrient.

Entraré per fora el balcó. També puc obrir la porta. O entrar per un finestró.

Tot i que prefereixo la xemeneia: fa fred i, allà, s'està calentó.

Vindré a casa vostra una nit

i no sabreu que hi sóc, ho ho, perquè estareu tots adormits

I em mouré entre vosaltres... i escoltaré els vostres sospirs.

I pensaré: què indefensos!

Però no heu de patir, perquè un cop sigui a dins,

No buscaré or, ni diamants, ni joies.

No buscaré argent, ni tampoc diners.

Si tinc gana, menjaré el que trobi.

Si tinc set, beuré algun refresc.

I, després, aniré a una altra casa

i faré exactament el mateix.

ENDEVINALLA, 17 ANYS